

MALMÖ ARAB FILM FESTIVAL

MAFF 2012 - 28 september – 5 oktober

Efter sin omtalade succén och uppmärksamhet i både svensk och arabisk media, fortsätter arabiska filmfestivalen i Malmö sina aktiviteter för att sprida intresset för arabiska filmer i hela Riket. Festivalen har bidraget med märkbara insatser och försett många lokala svenska filmfestivaler med olika arabiska filmer.

Förberedelsearbeten för andra sessionen av arabiska filmfestivalen pågår för fullt nu när nedräkningen för invigningsdagen som äger rum den 28 september och har nått sitt sluteskede. Drivande kraft för filmfestivalen som pågår fram till 5 oktober, är filmregissören ”Mohammed Kebabli”.

Festivalens syfte är att belysa och introducera, till de inhemska medborgarna, filmindustrin i arabvärlden. Samtidigt att föra diskussioner och dialoger runt filmerna med filmtillverkarna, filmstjärnorna och festivalens gäster, vilka kommer från arabiska världens olika delar. Filmfestivalen strävar efter att vara en årlig event som bidrar till främjandet av mångfaldighet, samförstånd och samlevnad mellan araber och övriga folkgrupper på lika villkor av ömsesidig respekt. Utan någon som helst tvekan står kulturutbyte i fokus.

Festivalens officiella [hemsida](#)

LÖRDAGSMUSIK

Helgeandskyrkan

29 september kl 17

Irene Frisch, piano och orgel

DOC LOUNGE LUND, 2 OKTOBER THE IMPOSTER

Årets nagelbitare, en thriller direkt ur verkliga livet! The Imposter har blivit vida hyllad världen över för sin fängslande berättarteknik och surrealistiska stil. Det här är ett mysterium du inte vill gå miste om. Men vad är egentligen verklighet och vad är fiktion? Vi reder ut begreppen tillsammans med Michael Tapper efter filmen.

THE IMPOSTER (England, 2012, 95 min)

REGISSÖR: Bart Layton

EXTRA: Sysdvenskans filmkritiker Michael Tapper kommer och reder ut begreppen.

MAT: Ät din middag på Doc Lounge. Vi serverar alltid en vegetarisk soppa med bröd för 69 kr. I baren säljs det också vin, öl, kaffe mm.

TID: Dörrarna öppnar 19.00 Film ca 20.00 **PLATS:** Mejeriet, Stora Södergatan 64

ENTRÉE: 60 kr eller Guldkort (fri entré hela hösten) 300 kr

LUND-LEÓN – VÄNORTSFÖRENINGEN

Föreningsmöte med typisk mat från León.

Torsdagen den 4 oktober kl 18 i Russinets matsal, KarlXII-gatan 11 bv, Lund.

Emma Karis som jobbat i León kommer att berätta och visa bilder.

Och vi får äta en bönrätt (gallo pinto) med sallad och bananchips. Dessförinnan medlemsmöte i ca 20 min.

Välkomna!

CAFÉ I HELGEANDSGÅRDEN

Torsdag 4 oktober 13:00

Katolicismens historia i Norden

Yvonne Maria Werner är professor i historia vid Lunds universitet.

Hennes specialområde är Katolicismens historia i Norden under 1800- och 1900-talet och hon har skrivit en rad arbeten på detta forskningsfält. Bland annat monografierna Katolsk mission och kvinnlig motkultur: Sankt Josefsysstrarna i Danmark och Sverige 1856-1936 (2002) och Nordisk katolicism (2005).

Hon håller nu på att avsluta ett större arbete om katolsk manlighet i Norden. Werner har lett flera större forskningsprojekt. Hennes senaste projekt handlar om antikatolicismen i ett transnationellt perspektiv 1750-1965.

PRESSGRANNAR

Postkolonial paralys

Vi är bra på yttrandefrihet och djurskydd men när det kommer till postkolonial medvetenhet är Sverige fortfarande ett utvecklingsland.

Patrik Svensson, SDS 27/9.

SÄTTA EN FLICKA I SKOLAN! ELLER SÄNDA SOLDATER?

AV ANDERS DAVIDSSON

I höst stödjer vi Afghanistankommitténs kampanj "Sätt en flicka i skolan! Stöd tjejers rätt till utbildning!"

Bara 200 kronor räcker till papper och pennor till en hel klass. Bidrar du med det dubbla räcker det till ett års skolgång för en elev.

Ta upp insamlingen och rätten till utbildning med dina arbetakamrater, i din förening och familj!

Du kan ge ditt bidrag via bankgiro 332-6972. Afghanistansolidaritet i Skåne, där du också kan stödja vårt lokala arbete. Ange om du vill att ditt stöd ska delas lika mellan insamlingen till flickskolor och lokalt arbete.

DEMOKRATISK VÄNSTER DOG INTE AV GUNNAR STENSSON

Nå, det ville väl ingen. Sven-Bertil Persson tänker kämpa vidare i fullmäktige till klockan 24 den 31 december 2014. Han talar om att göra resten av mandatperioden till en kampanj om

bland annat den oerhört viktiga frågan om hemlöshet. Martin Stensson instämde. Han representerar oss i Socialnämnden. Och från och med nyårsdagen 2015 skulle DV, vad vi än beslutade, driva kampanjen utomparlamentariskt.

Det som stod på dagordningen i kväll, den 25 september, var att fatta beslut om huruvida att DV skulle ställa upp i kommunalvalet 2014.

Bakgrunden har tragiska inslag. Vi är en ganska liten grupp, kanske tio personer, som verkligen arbetar ganska intensivt. Inom loppet av ett år gick två av oss bort, Kajsa Theander och Lars-Åke Henningsson. Det är en omätbar personlig och stor politisk förlust för Demokratisk Vänster.

Vi fungerade mindre effektivt. Det sades på mötet, och måste erkännas, att valutgången 2010 var en stor besvikelse. Vi fick några hundra fler röster men inget nytt mandat. En fullblodspolitiker som Ulf Nymark hamnade i viss mån utanför politiken. Vi är helt eniga om att hans politiska kvaliteter först nu, efter hans inträde i MP, får en chans att göra sig riktigt gällande.

Så stämningen i vår lilla grupp lutade åt att besluta att vi avstår från att ställa upp i valet 2014. Det finns medlemmar som lämnat oss och ifrågasätter vårt existensberättigande.

Men Per Roijer hävdar motsatsen. Framför allt hävdade han lågmält att beslutet att inte ställa upp var demokratiskt tveksamt. I Lund har vi trots allt bortåt 1500 väljare. De läser om oss i tidningen ibland. De gillar oss. De är inga aktivister, vem är det idag? Men de är beredda att rösta på oss igen. De borde få en chans att påverka beslutet.

Pers förslag var att skjuta beslutet till årsmötet om sex månader. Under tiden skulle vi via mail mm föra en sorts dialog med väljarna. Eva Wigforss förde, också lågmält, ett liknande resonemang.

Beslutet blev att skjuta upp beslutet till DV:s årsmöte 2013 och under tiden kolla stämningen bland våra väljare.

Under mötet dök V:s ordförande, vår gamle vän Claes Fleming, upp för att diskutera möjligheten att bilda ett internationellt utskott.

I det lite lösare pratet efter det att huvudfrågan avgjorts nämndes också att en metod att öka kännedomen om Veckobladet skulle kunna vara att trycka en helt liten pappersupplaga för spridning i biblioteken. Någon menade också att DV kunde stödja en sådan åtgärd ekonomiskt.

När vi något omtumlade lämnade lokalen mötte vi Ann Schlyter på en cykel i regndiset. Hon tyckte vi fattat ett bra beslut.

AFGHANSK PRYGEL AV ANDERS DAVIDSON

Prygel är förbjuden i såväl afghansk som internationell rätt. För en vecka sedan utdömde tre mullor i södra Afghanistan en 16-årig flicka till 100 piskrapp. Det påstådda brottet var en "olaglig relation". Straffet har verkställts och flickan pryglats offentligt; en grym, omänsklig, förnedrande bestraffning – dessutom olaglig.

Det afghanska parlamentet kriminaliserade för tre år sedan tvångsäktenskap, våldtäkt, misshandel och andra former av våld mot kvinnor, men de lagarna används sällan. Straffriheten för dessa brutala brott är i det närmaste total.

Det aktuella fallet med den 16-åriga flickan visar hur ett parallellt informellt rättssystem verkar i flera afghanska provinser. Det är ännu en avskyvärd händelse i en rad som liknande som vittnar om den svåra situationen för afghanska kvinnor och flickor och om att den afghanska regeringen inte gör tillräckligt för att ta kontroll över rättsskipningen. Parlamentets beslut att den här gången utreda är ett viktigt första steg men alldeles otillräckligt.

Regeringen i Kabul måste omedelbart verkställa lagen om avskaffande av våld mot kvinnor. Omvärlden måste i praktiken stå upp för kvinnornas rättigheter, inte endast motivera sin militära närvaro med att den försvarar dessa drabbade, kämpande kvinnor.

KOMMERSIALISERINGEN AV SVENSK SKOLA: FUSKMARKNADEN ÖPPNAS

AV GUNNAR STENSSON

Att lösa hemuppgifter genom att kopiera texter på nätet är ett sätt att fuska på gymnasieskola - och för den delen högskola - som förekommit länge. Det är så vanligt, att skolorna har utvecklat igenkännings- program som lärare kan använda sig av för att avslöja om en text är stulen.

Genom att skriva om texten och på andra sätt förändra den är det ändå möjligt för eleven - eller studenten - att undvika att avslöjas. Ironiskt nog kan en sådan bearbetning tänkas ha en viss inlärningseffekt.

Radioprogrammet Kaliber avslöjar 23/9 att marknaden nu också gett sig in i den lukrativa fusksektorn – efter att genom skolpeng, riskkapitalbolag och missbruk av begreppet valfrihet ha tagit kontrollen över skoletableringarna och genom läxhjälpföretag med möjlighet till rutavdrag börjat exploatera hemläxorna.

I början var kommersialiseringen av fusket relativt begränsad. Det hände att elever mot ersättning hjälpte andra elever med hemuppsatser och fördjupningsuppgifter. Skalan var glidande från läxhjälp till renodlad försäljning av färdigskrivna uppsatser. Detta är fortfarande vanligt enligt en enkät som Kaliber gjort bland gymnasister och något tusental lärare. Det ger rika elever möjlighet att köpa sig fria från arbete - och kunskaper.

Nu har fuskmarknaden tagits över av kreativa entreprenörer. Kalibers reporter finner dem utan svårighet på nätet. Entreprenörerna, liksom deras anställda personal, är givetvis anonyma, eftersom fusk anses skamligt – en sorts rest av gammaldags hederlighet. Verksamheten är dock laglig – det finns inga paragrafer som gör lagföring möjlig. Man kan jämföra med finanskapitalister som köper skattesmitaradvokater för att kunna föra ut pengar som de lurat av kommunerna.

Det fuskföretag som reportern kontaktade hade något tiotal anställda. Med utgångspunkt från kundens ålder och uppgiftens art tilldelas uppdraget den skribent som bedöms lämpligast. Man vill gärna se prov på texter som beställarna skrivit själva för att kunna imitera språkbruk och kunskapsnivå och därigenom undvika att fusket uppdagas.

Bland fuskentreprenörernas anställda finns också gymnasielärare som vill dryga ut sin magra lön med lite skattefria inkomster. En utbildad gymnasielärare kan på någon halvtimme färdigställa ett fördjupnings- eller specialarbete. Priset kan uppgå till någon tusenlapp.

Systemet gör det möjligt för rika och skrupelfria elever att köpa sig förbi sina kamrater. När de tagit sig vidare till universitet och högskolor kan de på samma sätt köpa sig en examen.

Därefter blir de mottagna på lukrativa poster i "samhällseliten" – även om de ibland avslöjar sin okunnighet, som t ex Sofia Arkelsten.

CNN-RUBRIK: "DRONE STRIKES KILL, MAIM AND TRAUMATIZE TOO MANY CIVILIANS, U.S. STUDY SAYS" AV ANDERS DAVIDSON

Rapporten visar att USA ljugar i sin statistik över dödade civila genom drönare. De är många fler än vad som sägs officiellt. Drönarattackerna skadar dessutom en hel region i Pakistan: barn vågar inte gå till skolan, vuxna går inte på bröllop eller begravningar; för den delen inte heller till affärsförhandlingar. De vågar inte träffas i en grupp.

Rapporten visar att drönarna kommer i vågor. De som kommer till undsättning dödas vid den andra omgången.

Kanske viktigast av allt, rapporten dokumenterar hur propagandan tränger in i massmedia. Den för medborgarna bakom ljuset och får dem att tro rena myter om drönarna. Det kanske värsta exemplet på hur dessa myter understöds är det journalistiska bruket av begreppet "militanta" för att beskriva offren för drönar-attackerna; även när dessa förmedlare av förment neutrala nyheter inte kan ha en aning om vem eller vilka som dödades; eller om begreppet ens är korrekt (det är faktiskt lika odefinierbart som "terrorist").

Denna mediapraxis blev särskilt oursäktligt sedan New York Times i maj avslöjade att Obama godkänt en omtvistad metod att räkna civila offer: "De räknar faktiskt alla män i vapenför ålder i en zon öppen för drönarattacker som stridande."

Rapporten är skriven av två juridiska fakulteter: Stanford och New York University. De har haft hjälp av ett fristående institutet i England och personer på plats i Pakistan.

ARBETSLÖSHETEN AV SVEN-HUGO MATTSSON

Finansminister Anders Borg spår att tillväxten blir runt 14 % de kommande fem åren 2012-2016, ingen annan tror på en så hög tillväxt. Han tror att arbetslösheten under samma tid skall gå ner från runt 7.5 % nu till runt 5.5 %, 2016. Två stora banker SEB och Nordea, tror att arbetslösheten kommer att ligga stilla trots att de tror på över 5 % tillväxt de tre närmaste åren. Jag tror att vi får en måttlig tillväxt och en ökad arbetslöshet, kanske över 10 %, som i övriga Europa. I min prognos ingår att vi under de närmaste åren kommer att få ytterligare en ekonomisk kris.

Produktionen effektiviseras

Varför denna pessimism? Därför att produktionen hela tiden effektiviseras. Bankerna här ovan tror ju att vi kan ha en tillväxt på över 5 % utan att arbetslösheten minskar. Vi kan se detta i vår vardag, ständigt. Vi fixar själv uttag, vi köper olika biljetter över nätet, vi skannar själv våra varor. I en framtid kommer vi att läsa tidningar på nätet, vilket innebär färre jobb i

tryckerier och att tidningsbärare är ett minne blått. Vi får räkningar och betalar dessa på nätet, vi får våra deklarationsblanketter och deklarerar över nätet. Om några årtionden finns förmodligen inte Postens utdelning. Vi handlar alltmer på nätet så att många butiker måste stänga, se skivhandeln.

Globaliseringen

Lägg till detta globaliseringen som innebär att Sveriges ekonomi är helt öppen för omvärlden att ta hand om mycket av det vi själv producerar idag. Mycket av den mat vi käkar produceras utomlands, inte ens mjölken som är en färskvara producerar vi helt själv.

Visserligen suger tjänstesektorn upp en del av de jobb som effektiviseras bort, men när även denna sektor är mättad finns knappast någon annan sektor som kommer att växa.

Världsekonomin är ytterst skakig. Kinas ekonomi bromsar in och USA har stora underskott. Flera länder i Europa har stora problem med ekonomin. Tillväxten i världen blir allt mer osannolik eftersom råvarorna sinar.

Politiken

Men det mest negativa är politikens passivitet. Visst skall vi ta hand om de som är arbetslösa, i olika åtgärder. Visst är det bra med utbildningsinsatser, men det löser inte arbetslösheten. Det saknas ett antal hundratusen jobb och de åtgärder som görs löser inte problemen. Visst, politiken kan inte göra mycket i dagen läge där, just, politiken har avhänt sig de vapen man hade.

Leif Pagrotsky

Tyvärr kan vi inte heller hoppas på en eventuell ny regering dominerad av socialdemokratin. Leif Pagrotsky (S) har precis kommit med en rapport om vilken skattepolitik S skall ha. Behåll RUT säger Pagrotsky och ta inte bort jobbskatteavdragen, människor måste lita på systemen. Däremot föreslår han **kraftigt** sänkta skatter för sjuka, arbetslösa och pensionärer. Det sistnämnda är bra, ja självklart. Felet är bara att detta skall uppnås genom tillväxt, enligt Pagrotsky, om det då inte blir tillväxt sitter S i en rävsax. Man har lovat att inte höja skatten och kommer inte att kunna genomföra sina löften om skattesänkningar för dessa grupper. Men det viktiga i Pagrotskys rapport är att det inte finns pengar till nya jobb. För detta behövs ökade skatter inte sänkta. Just detta att de samhällen som har höga skatter också har låg/lägre arbetslöshet är en erfarenhet vi har.

Veckoarbetstiden

Vad politiken kan göra är att sänka veckoarbetstiden. Men frågan är helt död. Arbetsgivarna och Alliansen är helt emot och det är där hegemonin finns. Det är länge sen S talade om sänkt arbetstid och V och MP har det mest som ett mantra. Frågan ägs ju av arbetsmarknadens parter och vill politiken gå in och besluta om sänkt arbetstid så får man plocka fram pengar och det är stora pengar. Man kan inte i dag prata om sänkt arbetstid utan att ha ett förslag hur det skall finansieras.

Pengar till välfärden

Vad politiken kan göra är att satsa stort på välfärden, men trots att behoven finns så gör man tvärtom, man skär ner i välfärden. Här är det dessutom den typen av jobb som vi så väl behöver, Jobb som oftast inte kräver högre utbildning. I detta ligger också min pessimistiska

syn.

De flesta av de som är arbetslösa är det därför att de inte helt platsar på en allt mer komplicerad arbetsmarknad, här har vi en stor förändring på de senaste 50 åren. För 50 år sedan hade så gott som alla jobb, därför att arbetsmarkanden var kompatibel med arbetskraften.

Nervös

Företagsamheten och Alliansen har egentligen inte något intresse av en sänkt arbetslöshet. För företagsamheten är det bra med en arme av arbetslösa för att få ner lönerna. Genom att inte höja arbetslöshetsersättningen och höja skatten för dessa håller Alliansen kostnaderna i schack, att de påstår sig ha empati med de arbetslösa är bara en kuliss. Att arbetslösheten slår ut i ökat försörjningsstöd gör att de kan dra ner ännu mer i välfärden vilket de ledande Moderaterna vill, se Fredrik Reinfeldt se Pia Kinhult.

S har inte, sen valet 2010 talat om att satsa ytterligare på välfärden.

Återstår att vi måste lita på marknaden. Det gör mig nervös!

”ASIENS POLITISKA UPPVAKNANDE VAR FÖRRA SEKLETS CENTRALA HÄNDELSE.”

Pankaj Mishras bok ”From the Ruins of Empire” **analyserar** hur kunskapen om kultur, samhälle och människor i Asien begränsas av vårt trånga perspektiv som bara handlar om strategiska och ekonomiska intressen.

Hur kommer det sig att så många politiker, journalister och bedömare i väst efter 11 september återigen lät sig förledas av de imperialistiska vanföreställningar som krossats genom avkoloniseringen för 50 år sedan?

Pankaj Mishra angriper den vanliga föreställningen att imperialismen trots allt har goda sidor. Nej, imperialismen är ”ett system som förhärskar storskaligt våld, utsugning, slaveri och rasism och på sikt är förkastligt och ohållbart.”

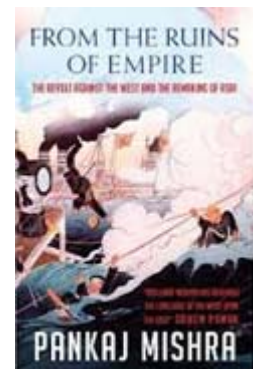
Neoimperialismen har visat sig vara lika strategiskt som moraliskt korrupt. Den kan fortfarande störta världen i en fruktansvärd avgrund: ett anfall på Iran kan bli den tändande gnistan.

Pankaj Mishra angriper västs förenklade bild av motsättningarna i Afghanistan: Talibanskägg mot minikjolar, liberalism mot islamofascism.

Utlänningar rättfärdigar sin brutala dominans och sitt rasistiska kränkande av asiatiska folk med hänvisning till de ”högre värdena i den egna civilisationen”.

Pankaj Mishra beskriver en asiatisk tradition av tänkare och politiska filosofer som reflekterat över sin situation i en värld som under de senaste 150 åren dominerats av ”en liten minoritet av vita män”.

Den ”fria” marknaden är en skapelse av mäktiga stater i Europa och Amerika som gav upphov till en liten transnationell elit, samtidigt som den gjorde många andra fattiga. Hur kan någon falla för påståendet att den fria marknaden handlar om att avskaffa fattigdomen?

Jämför Columbia-professorn Saskia Sassen som framträder på konferensen "Innovation in mind" i Lund: "Du ser det i alla städer. Samtidigt som toppskiktet av manliga höginkomsttagare växer så växer servicesektorn i form av hotell och restauranger medan medelklassen försvinner och ojämlikheten tilltar." Hon exemplifierar situationen med konstaterandet att den rikaste procenten i New York tillgodogör sig 44 procent av löneinkomsterna. SDS 27/9

2012 ser vi klart hur en liten minoritet har berikat sig själv på bekostnad av majoriteten som känner sig bedragen och utsätts för utarmning och lidanden. Vi ser redan detta hända i Indien och Kina, för att inte nämna Grekland, Spanien och Portugal som för 50 år sedan var brutala diktaturer, stödda av den överklass som nu utarmar dem genom föra ut sina förmögenheter för att slippa betala skatt.

Pankaj Mishras bok har alltså titeln: **From the Ruins of Empire: the Intellectuals Who Remade Asia**. Den är utgiven på Penguin sommaren 2012. Flera bedömare menar att den är lika betydelsefull som Edward Saids epokgörande bok om orientalismen.

En artikel av Pankaj Mishra om USA och Mellanöstern som publicerades i International Herald Tribune den 25/9.

Gunnar Stensson

USA:S OUNDVIKLIGA ÅTERTÅG FRÅN MELLANÖSTERN AV PANKAJ MISHRA

Mordet på fyra amerikaner i Libyen och angreppen på amerikanska ambassader i hela den muslimska världen har kommit många att erinra sig det som hände 1979, då radikala islamister ockuperade USA:s ambassad i Teheran. Också den gången kunde våldsbenägna extremister vinna en lättköpt seger efter det att en pro-amerikansk tyrann hade störtats.

Men USA:s besatthet av radikala islamister gör att många förbiser en mycket mer betydelsefull parallell till det rådande belägringstillståndet i Mellanöstern och Afghanistan: helikoptrarna som hovrade över den amerikanska ambassadens tak i Saigon 1975 medan de nordvietnamesiska stridsvagnarna rullade in i staden.

Den brådstörtade utrymningen innebar slutet på USA:s långa och kostsamma inblandning i Indokina, som på samma sätt som dagens Mellanöstern var ett arv efter sönderfallande europeiska imperier. I Sydostasien fanns inga lockande naturresurser och ingen allierad som Israel att försvara. Däremot uppfattades Indokina som frontlinjen i den världsomspännande kampen mot kommunismen, och amerikanska beslutsfattare försökte utan framgång förmå lokalbefolkningen att främja USA:s strategiska intressen genom såväl USA-allierade despoter som överlägsen eldkraft.

De våldsamma protester som Muhammedfilmen provocerat fram kommer snart att lägga sig och de amerikanska ambassaderna kommer att återuppta sin verksamhet. Men den symboliska innebörden av våldet, som även innefattade ett talibanangrepp mot en av de mest hårdbevakade amerikanska baserna, är uppenbar. USA:s avtagande makt är ett drama som spelas i repris, denna gång i Mellanöstern efter två meningslösa krig och de pro-amerikanska regimernas kollaps eller försvagning.

I Afghanistan har lokala soldater och poliser dödat sina västerländska utbildare. Demonstrationer mot Muhammed-filmen och drönarattackerna har ägt rum både där och i Pakistan. Det är förbluffande, att utbrottet av historiskt rotat hat mot invaderande stormakter och västerländsk fjärrkontroll ännu en gång har kommit som en chock för amerikanska politiker och kommentatorer.

Det tycks som om USA genom segrarna över nazism och kommunism har invaggats i en överdriven föreställning om sin moraliska överlägsenhet och sitt historiska uppdrag och därigenom kommit att missförstå 1900-talets mest centrala historiska process: de undertryckta folkens oavbrutna, ofta våldsamma politiska uppvaknande.

USA:s långa historia av samarbete med diktatorer i regionen, från shahen i Iran till Saddam Hussein och Hosni Mubarak, har ställt amerikanerna inför en avgrund av misstroende. Föreställningen att denna djuprotade misstänksamhet kan övervinnas genom några lugnande presidenttal avslöjar bara ännu tydligare Västs nedlåtande syn på det så kallade arabiska psyket, som tills helt nyligen endast antogs vara mottagligt för brutalt våld.

Det är inte bara extremistiska salafister som tror att amerikaner alltid har onda avsikter: de anti-islamistiska demonstranter, som smetade ner Hillary Rodham Clintons bilkaravan med ruttna ägg i Alexandria, var övertygade om att USA var i färd med att ingå förrädiska avtal med det Muslimska brödrskapet.

Och det har knappast undgått någon i den muslimska världen hur den israeliske premiärministern manipulerat USA för att få till stånd ett förebyggande anfall på Iran.

Utan tvivel ligger år av kaos framför oss i Mellanöstern, när olika grupperingar försöker vinna kontroll. Mordet på ambassadör J. Christopher Stevens i Libyen, den enda amerikanska framgångssagan under den arabiska våren, är ett tidigt tecken på kommande kaos; det pekar också på de oförutsägbara konsekvenser som skulle bli följden av ett västligt ingripande i Syrien – eller Iran.

Liksom i Sydostasien 1975 har begränsningen i såväl USA:s eldkraft som dess diplomati blivit uppenbar. Finansiellt stöd, eller mutor, fungerar bara till en viss gräns med ledare som kämpar för att kontrollera de förvirrande och våldsamma krafter som den arabiska våren frigjort.

Trots att det är politiskt olämpligt att nämna under en valkampanj är det ett faktum, att skälen för ett strategiskt amerikanskt återtag från Mellanöstern och Afghanistan sällan har varit mer tvingande. I synnerhet som minskande energiberoende gör USA:s börda att upprätthålla ordningen i regionen lättare och dess förmodade allierade, Israel, visar tecken på att utgöra ett tomt hot.

Allt behöver inte vara förlorat om USA minskar omfattningen av sin politiskt osäkra närvaro i den muslimska världen. USA skulle en dag kunna återvända till en relation av ömsesidig värdighet som det har gjort med sin tidigare fiende Vietnam. (Även om den aktuella upprustningen i Stilla Havet – en del av Obama-administrationens ”omsvängning till Stilla Havet” - antyder en ny övervärdering av amerikansk styrka.)

Republikanerna som uppmanar Obama att skaffa sig en stor käpp tycks tro att de lever kvar i imperialismens tidevarv. De liberala internationalister som argumenterar för ett djupare engagemang i Mellanöstern lever i en liknande tidsbubbla; och båda hyser överdrivna föreställningar om USA:s finansiella styrka efter den djupaste ekonomiska krisen sedan 1930-

talet.

Det är världens nya nationer och uppvaknande folk som i allt större utsträckning kommer att forma händelserna i den post-västliga eran. USA:s återtåg är oundvikligt. Den enda frågan är om återtåget blir lika utdraget och våldsamt som Europas uttåg från Asien och Afrika i mitten av 1900-talet.